

dagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. C. Larsen), at den Anomalie, der kan indtræde med Hensyn til Arrest, var fuldkommen at stille ved Siden af, hvad der kan indtræde med Hensyn til Domme og Forlig. Dette forbigik den ærede Ordfører, og derfor kan jeg ikke erkende, at hans Bemærkninger i saa Henseende ere rigtige; det er umuligt i mine Tanker at bortfjerne det Slags Uligheder i Tilfælde af Fallit. Jeg mener, at enhver Lov maa klare Sitt. Det er jo ganske vist, at der, efter at en saadan Lov er givet, kommer en Forfjællighed i flere Forhold, f. Ex. med Hensyn til likvide og illikvide Fordringer. Under en almindelig Proces vil saaledes Retten til at likvidere være en anden end efter denne Lov, hvor Boet er bleven fallit; men dog klarer Loven dette Spørgsmaal. Alt, hvad der naturligt henhører til en Lov som denne, maa klares i og for sig, og naar man finder det retsforholdigt, at Domme og Forlig i Fallitboer ikke bør tillægges en anden Virkning end andre Fordringer, saa mener jeg ogsaa, at vi skulle sætte det ind i denne Lov, som der ogsaa kan følge en tilsyneladende Inconsequent deraf. Disse Inconsequenter ville, som jeg har antydet, ogsaa indtræde i andre Tilfælde, naar man vil sammenligne Forholdet under en Proces og i et Fallitbo. Det maa erindres, at, naar en Mænd ikke er fallit, er der ikke Conflict af den Natur som i Tilfælde af Fallit; en Creditor kan til en Tid komme til at staae tilbage for en anden, men til syvende og sidst blive de dog syldestgjorte allesammen. Viser en Fordrings Syldestgjørelse sig som umulig, da er Boet fallit, og saa indtræde de Reglers Anvendelse, som denne Lov giver. Det Princip, jeg har villet hævde, er, at en Fallit maa fremkalde Forhold imellem Creditorer, forskjelligt fra dem, der gælde under en Proces, samt at det er ønskeligt, at vi i denne Lov klare Alt, hvad vi kunne klare. Det er ganske vist, som ogsaa den ærede sidste Tale fremhævede, at der der saa strengt forsøgte Dommes og Forligs eiendommelige Charakter, ere de visse skyldige for, at denne eiendommelige Charakter bestaaer i Andet end Udgangen til at gjøre Fordringen gjældende ved Execution; de have ikke vist, at selve Charakteren af

Fordringen skulde være forandret ved Bestræbelsen for at faae den syldestgjort. **Tesens:** Jeg skal ikke nærmere komme ind paa Forfjællingen mellem Domme og Forlig, men jeg maa til, hvad den ærede Ordfører yttrerede, bemærke, at det forekommer mig, at det blev glemt, hvad der var Diemedet med denne Bestemmelse i Lovudkastet. Diemedet var jo det, at Misbrug skulde hæves, og det maatte da undersøges, som disse Misbrug i samme Grad og i samme Udstrækning finde Sted med Hensyn til Domme som med Hensyn til Forlig, og det er det, jeg har paastaet ikke at være Tilfældet. Jeg troer ikke, det er bevillet fra den anden Side, at Misbrug kan finde Sted med Domme i samme Grad som med Hensyn til Forlig. Det er bemærket, at Debitor har Andseelse for at indgaae saadanne Forlig, som ikke ere rigtige, fordi det vil vække Dymærksomhed, og han vil udsætte sig for Mistanke; men jeg vil spørge om han ikke udsætter sig for langt større Mistanke, naar han søges af en Creditor til at betale sin Gjæld, og den ikke støtter sig paa Andet end dennes Dyring, og han bliver bortet eller møder og ikke fremsetter nogen Indsigelse mod Creditors Paastand. Han paadrager sig derved langt større Mistanke end ved at gaae op i Forligscommissjonen og indgaae paa Creditors Paastand. Med Hensyn til, hvad det er bemærket ved § 12 af den ærede Ordfører, maa jeg bemærke, at de Kjøbmand, der sidde inde med en Sum Penge, som de skulle betale paa Anfordring, umuligen i 3 Maanedere lige saa let som i 1 Aar kunne skaffe de fornødne Midler til at dække det, som saaledes bliver udtaget af deres Handel. Det er mig bekendt, at det mindste i Provindskjøbstæderne finde saadanne Forhold Sted, og da man ikke kan overse, hvilke Følger denne Lov vil kunne have med Hensyn til saadanne Forhold, saa forekommer det mig, at Humaniteten byder, at man hellere maa give en længere Frist end en kortere, selv om man udsætter at syldestgjøre det ogsaa af mig som fuldkommen rigtigt anerkendte Princip, at Regningskrav skulle i Concursboer staae lige med Haandkrav. Da der derfor kun er Spørgsmaal om en Fortælgelse af 9 Maanedere af det hidtil bestaaende